

Wien, Österreichische Nationalbibliothek (ÖNB), Cod. 11839

1381

P O L E M I C I .

1382

nem &c. Et non multo post: *Modo amicis meis et popularibus inconsulto forte partis suae praejudicio abreptis possim publico hoc qualicumque testimonio persuadere, me non leviter, nec temere rediisse in gremium illius Ecclesiae, atque eosdem ad ritus, quibus illa maiores nostros Paganos baptizavit, quibus etiam perpetua substitutione ordinariam suam delegationem semper continuat; aut si eo tantum usque sopor illis possit excuti, ne portentum illis videatur, Catholicum esse, hoc est, praescripto Societas christiana unius, universae, et perpetuae tutius acquiescere, quam suae cuicunque de sacrarum legum sensu opinationi; tunc equidem operam me non omnino perdidisse censemendum est.* Vides Opus luci publicae destinatum fuisse, sed adhaesisse in scribiis, Autoris, ut videatur, ab Aula recessu, cui caussam malevolos Virum criminantes, quasi ab commisso fidei suae veterum Numorum Thesauro manus non abstinuisse, praebuisse lego apud successorem ejus amicissimum *Eckhelium* in Praef. P. I. Catalogi Musei Caes. Vett. Numor. ubi et innocentiae ejus testimonium fert, et anno 1723. in oppido *Veitsch* super. *Styriae* degisse, nuptiasque parasse e datis ad eum a L. B. *Fischero* literis tradit. Rumores sinistros, si non ortos, diditos saltet et auctos ab iis, quorum Sacris renuntiaverat, facile quis suspicetur. Et fortasse quidam de Opere nostro inaudierant. Est enim illud omni sacra eruditione omnis aevi refertum,

grave absque omni acerbitate, presso pede procedens, singula maturo examine discutiens. Quod si quandoque scribendi ratio clarius, expeditiorque desiderari posse videatur, Meditationes esse memoris. Sub finem ita colligit: *Ego quidem laffus tandem errorum, laborumque, et controversiarum fugiens ingenue confiteor, me, quoties infiniti Numinis immensitatem cum summorum omnis aevi, ordinisque ingeniorum erroribus, et cum nibilo meo confero, in causa, ubi non licet impune errare, baud securius pro conscientiae solatio remedium reperire, quam demissam in ordinariis ad salutem praescriptis mediis et promissi divini fidem obedientiam. &c.* Agit de Heraeo Adelungius in Continuat. Lexici Jöcher. cui Codicem nostrum adde, et observa, *Heraeum* in primis fuisse, qui Metrum elegiacum Veterum in lingua germanica non infeliciter tenet. Vide ejus *Gedichte und lat. Inschriften.* Norimb. 1721. p. 68. 8.

DCXIV.

Codex germ. initio praesentis R. 467 Sec. exaratus, Folior. 66. f. απογεαφον tamen imperfectum Operis variis locis manu ipsius Autoris limati, quem ex adjectis Titulo verbis: *Audore. C. G. H.* eundem cum praecedente discimus, ita inscribitur: *Betrachtung des ungegründeten Vorurtheils oder Präjudicii, worin die Uncatholischen stecken, da sie den Catholischen vor-*

Wien, Österreichische Nationalbibliothek (ÖNB), Cod. 11839

1383

C O D I C E S

1384

vorwerfen das von Gott geordnete Vorurtheil einer rechtmässigen Autorität der von ihm zum Taufen und Kundmachen seiner übernatürlichen Offenbarungen eingesetzten Kirche. Praejudicium igitur, quod contra Ecclesiae Rom. Catholicae legitimam autoritatem alunt Protestantes, per Capita, §§. et Quaestiones eo rerum nexus, ea judicii vi, animi moderatione, et ratiocinandi soliditate expenditur, ac refellitur, ut hic Tractatus praecedenti nulla in parte concedat. Res est Heraeo praecipue cum Libro Aug. Pfeifferi vernalculo, qui inscriptus Lutheranismus ante Lutherum prodierat a. 1679. 4. cuius Tituli adseratum quodam sensu nemo Catholicorum negaverit, quidam etiam argumentis ex Historia ecclesiastica probavere. Scriptor maxime recens, ad quem Noster appellat, est Joh. Dez e Soc. J. lucubrationibus polemicis notus, qui Argentinae a. 1712. vitae finem habuit. Dolendum sane est, et istud Heraei Scriptum, uti praecedens, e scrienis non emersisse, et illius extrema intercidisse; ut enim multi pari salutis studio ad Ecclesiam omnium christianarum matrem regressi sint, pauci ad istud summi momenti negotium acrius examen et maturius consilium adulterint.

DCXV.

R. 538 Codex chartaceus lat. Sec. XVIII. Folior. 58. 4. eleganter descriptus solida est quaedam, plana et erudita Veritatis Christianae

Demonstratio Autoris hebraice, graeceque docti, et in Antiquitate sacra et profana eleganter versati, de quo nihil mihi comperturn, nisi post Dan. Huetium, quem c. 6. adpellat, scripsisse. Nullus Scripto Titulus. In Capita XXVI. abit, quorum haec Lemmata. 1. Est Deus. Mala nostra et bona moderatur. Objectiones. 2. Observantiam Dei jundam esse existentiae. Religionem dari. 3. Vera Religio ingenio non comprehenditur. Nec voluntas Dei. 4. Ingenii vitiositas non est a Deo. Deus creavit hominem cum vera Religione. 5. Vitiositas ingenii veritatem obnubilat Religionis. 6. Moses in Religionis tradatione aliis praefarendus. 7. Refertur ex Mose creatio hominis ad imaginem Dei, et explicatur, quid sit Imago. 8. Hominis corruptio. Quomodo corrumpi potuerit bona mente praeditus. 9. Integrum sanctum que Adami statum non naturae, sed Dei gratiae adscriendum esse. 10. Peccatum congenitum. Difficultates motae. 11. Per nos ipsos restitui non possumus. Quamvis etiam absolutam praestaremus obedientiam. 12. Promissio reparacionis. 13. Explicatur enucleatus promissio de semine Mulieris. 14. Tempus Messiae ad statum postbabylonicum Reipublicae Judaicae restitendum. 15. Scriptorum Christianorum fides. 16. Jesu Nazareni praecipuae actiones, ex quibus patet eum esse Messiam. Foedus renovatum. 17. Mors Jesu, qualiter consideranda. 18. Viae, per quas beneficiorum Messiae certiores